

PODPIS ZAUFANY

TOMASZ BARNABA
LAZAR

23.12.2023 19:25:24 [GMT+1]

Dokument podpisany elektronicznie
podpisem zaufanym

Autoreferat

Tomasz Lazar

Dane wnioskodawcy:

1. Imię i nazwisko:

Tomasz Lazar

2. Posiadane dyplomy, stopnie artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

- Dyplom ukończenia studiów magisterskich, Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny, Wydział Informatyki, 2004-2009
Uzyskany stopień: magister informatyki
- Dyplom nadania stopnia doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej sztuki piękne nadany uchwałą 68/2019 Rady Wydziału Malarstwa i Nowych Mediów w Akademii Sztuk Pięknych w Szczecinie z dnia 10.04.2019 (rozprawa doktorska: „Dziennik Gaijina - Notatki z Podróży po nocnym życiu w Tokio”, promotor: dr hab. Łukasz Skąpski, prof. AS, promotor pomocniczy: dr Mikołaj Iwański, recenzenci: prof. Dr hab. Marek Wasilewski, dr hab. Bogdan Achimescu).

Swoją edukację akademicką rozpocząłem na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie na kierunku Informatyka w latach 2004-2009, gdzie w roku 2004 obrobiłem pracę magisterską pt. Oprogramowanie wspomagające obróbkę zdjęć na potrzeby reklam plakatowych. W momencie, kiedy zdawałem na studia informatyczne moim zainteresowaniem była grafika komputerowa, teoria chaosu, fraktale jak również to w jaki sposób umysł postrzega świat i co w związku z tym się dzieje.

Pierwsze doświadczenia fotograficzne zdobyłem w Europejskiej Akademii Fotografii (2009-2011) u dr. Izabeli Jaroszewskiej. Studium to odbywało się jednocześnie w trakcie trwania studiów na ZUT w Szczecinie. Doświadczenie fotograficzne zdobywałem u takich fotografów i twórców jak: Michael Ackerman, Lorenzo Castore, Paweł Żak, Tomasz Tomaszewski czy Wojciech Wieteska. Kolejnym etapem w rozwoju artystycznym były warsztaty fotograficznego Eddie Adams Workshop w 2011 roku pod Nowym Jorkiem. Warsztaty te skupiały się na rozwoju sposobu patrzenia, budowania narracji wizualnej (edycji) oraz rozwoju świadomości. Na tych warsztatach uczyli najlepsi edytorzy z magazynów New York Times, Newsweek, National Geographic, The New York Magazine czy fotografowie tacy jak Eugene Richards, Susan Maiselas. Dodatkowo w latach 2008, 2009 brałem udział w warsztatach z Tomaszem Tomaszewskim, które dotyczyły zagadnień budowania wizualnej narracji i świadomej pracy z obrazem fotograficznym.

W 2017 roku otworzyłem swój przewód doktorski na Akademii Sztuki w Szczecinie, jednocześnie dalej pracując nad rozwojem swojego warsztatu. W 2016 roku zostałem wybrany na warsztaty Joop Swart Masterclass organizowane w Amsterdamie przez organizatorów konkursu World Press Photo. Z ponad 100 nominowanych osób na całym

świecie w wieku poniżej 35 lat, wyselekcjonowano 12 najbardziej obiecujących talentów fotograficznych na świecie. Głównym tematem było pogłębienie tematu tworzenia projektów fotograficznych, budowania narracji wizualnej oraz łączenia ze sobą zdjęć/ obrazów tak aby opowiadały historie, które byśmy chcieli.

Kolejnym elementem rozwoju fotograficznego był udział w przeglądach portfolio zorganizowanych przez New York Times nazywających się The New York Times Portfolio Review (2013, 2017). Spotkania z właścicielami najlepszych galerii na świecie, edytorami, artystami były dla mnie ważnym krokiem w rozwoju twórczym.

2.1. Rozprawa doktorska

Swój przewód doktorski zakończyłem obroną pracy pt. Dziennik Gajina - Notatki z Podróży po nocnym życiu w Tokio. Promotorem pracy był dr hab. Łukasz Skąpski, promotorem pomocniczym dr Mikołaj Iwański a recenzje przygotowali prof. dr hab. Marek Wasilewski (UAP) oraz dr hab. Bogdan Achimescu (ASP Kraków).

Moja rozprawa miała na celu przybliżenie przeze mnie procesu tworzenia, dochodzenia do pewnych konkluzji po wielu latach pracy jako fotograf reporter-freelancer. Zrozumienia przede wszystkim bardzo ważnego aspektu a mianowicie, że pojęcie obiektywizmu, który jest bardzo ważnym elementem fotografii reporterskiej, nie istnieje. To oczywiście truizm, ale niezwykle istotne jest samodzielna praktyka, która pozwoliło mi do tego wniosku dojść. Liczne doświadczenia pokazały mi, że nie tylko tworzenie projektu fotograficznego jest bardzo ważne ale również sam proces przygotowań. Tak jak swojej pracy doktorskiej porównuję do obrazu i ramy. Ważne aby rama czyli forma jak również obraz w tym wypadku nasza intuicja współgrały ze sobą tworząc dzieło.

Gaijin Diary , Galeria Orient, Szczecin

Punktem wyjścia był mój pierwszy esej fotograficzny „Teatr Życia” poruszający tematykę subiektywizmu w fotografii. Praca nad nim zapoczątkowała proces zmian mojej świadomości, ewolucji wizualnej i tego w jaki sposób można wykorzystywać obraz wizualny do opowiadania historii lub stawiania pytań, na które później mogą odpowiedzieć sobie sami odbiorcy. Dla mnie tworzenie od autorskich opowieści, które dotyczą eksplorowania naszego otoczenia, jak również umożliwiając nam zajrzenie w głąb siebie są formą sztuki. W tekście swojej rozprawy doktorskiej podaję przykłady artystów, którzy wykorzystują tę formę tworzenia sztuki takich jak: William Klein, Diane Arbus, Daido Moriyama, Nan Goldin, Trent Park czy Anders Petersen. Każdy z

Gaijin Diary, Galeria Orient, Szczecin

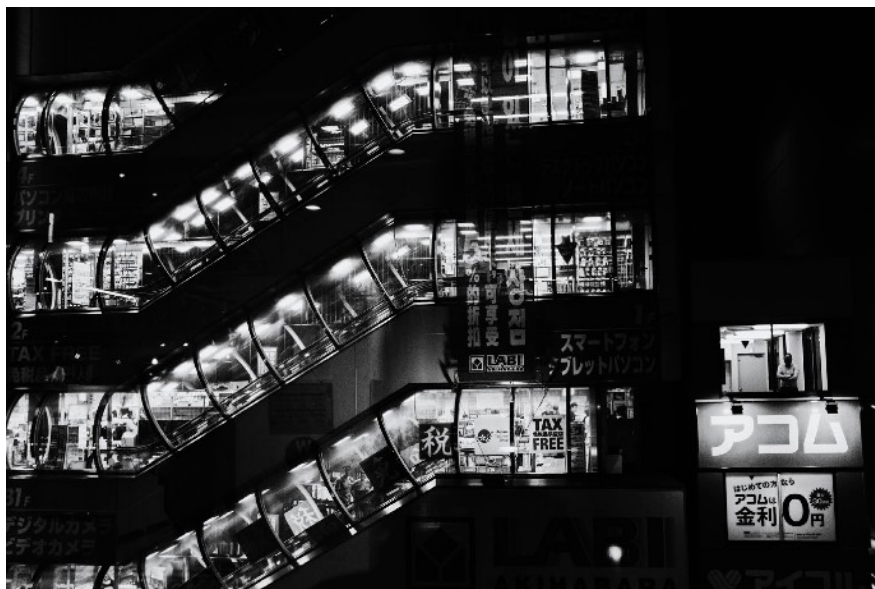
wymienionych twórców znalazł swój sposób tworzenia osobistych dzienników.

Głównym przedmiotem mojego projektu fotograficznego było eksplorowanie życia nocnego w Tokio - stolicy Japonii. Był to początek wielu zmian w moim życiu i ten Dziennik Gajina był tego świadectwem. Przez blisko 2 miesiące przemierzyłem w nocy ponad 800 km pieszo. Dając się ponieść uczuciom, nastrojom oraz wibracjom tego miasta. Próbując wnikać w różne obszary życia nocnego, poznając i obserwując nowych ludzi. Odbывая podróż również poza granice świadomości jak i do wnętrza siebie. Czasami wkraczając w pustkę. Zaowocowało to finalnie dziennikiem podróży w głąb siebie oraz świata na granicy snu i jawy... Każda doświadczenie rozwijało się mnie i wzbogacało pokazywało nieznane dotąd obszary. Użycie lampy błyskowej dodatkowo podkreśla mocno voyeurystyczny charakter materiału. Para całująca się pod ścianą w dzielnicy Shibuya, czy ludzie z głowami psów w lokalu BDSM, Department H to tylko niektóre z ujęć ukazujących mroczną stronę naszego umysłu i tego co nas pociąga.

Gaijin Diary

Finalna edycja materiału jest czymś bardzo ważnym, czymś co zamyka cały projekt i powoduje że jest on bardzo spójny wizualnie. Ten element dla mnie jest najważniejszy. To tutaj dzieło uzyskuje finalny kształt, który będzie prezentowany przed odbiorcami. Istnieje wiele sposobów edycji materiału ale najprościej możemy je podzielić na edycję za pomocą formy i emocji lub na klasyczne układanie materiału fotograficznego (reportaż, dokument)

Gaijin Diary

gdzie mamy podział na początek, rozwinięcie i zakończenie. W drugiej części edycja przebiega często z zachowaniem linii czasowej. „Gaijin Diary” to wybór edycji za pomocą emocji oraz formy. Emocje, które mi towarzyszyły w trakcie realizacji tego projektu są

jednym z ogniw spajających cały projekt. Zamykając ten rozdział powiedziałbym, że twórczość jest spotkaniem artysty i idei, którą w sobie posiada. Tak też byłoby w

Gaijin Diary

przypadku mojego projektu w Tokio.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/artystycznych

29.09.2014 - 01.10.2019 r. : Akademia Sztuki w Szczecinie, asystent w Katedrze Fotografii w pracowni Fotreportażu i Fotografii Dokumentalnej

01.10.2019 - obecnie : Akademia Sztuki w Szczecinie, Wydział Sztuki Mediów, Fotografii i Filmu Eksperymentalnego, adiunkt i kierownik pracowni Fotografii Dokumentalnej i Projektów Fotograficznych

4. Zgodnie z wymogiem formalnym, wskazuję projekt artystyczny Voids Diary (Notatki z Pustki) oraz What Remains (To co zostało) jako dzieła aspirujące do spełnienia warunków wynikających z art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.).

Cykl prac pt. „Voids Diary” był prezentowany:

- podczas FotoArt Festiwalu w Bielsku Białej (2023),
- w Willi Lentza w Szczecinie (2022),
- podczas Rzeszowskiego Weekendu Fotografii (2021),
- „Emptie Cities” wystawa zbiorowa temat Covid - zdjęcia z projektu „Voids Diary” , Grupa Wyszehradzka, wystawa internetowa Chiny, 2020
- “Klamra” wystawa zbiorowa - zdjęcia z projektu „Voids Diary”, Pix House, wystawa internetowa, 2020 - [link do stron](#)

Cykl prac pt. „What remains” był prezentowany:

- „What remains” wystawa indywidualna, strona internetowa, 2022 r. - [link do strony](#)

W tej części chciałbym przedstawić punkty wyjścia i główne cechy charakterystyczne mojej twórczości, która rozwija się nieprzerwanie od 2008 roku. Jej zwieńczeniem były prace habilitacyjna Void Diary („Notatki z Pustki”) oraz „What Remains” („To co zostało”)

4.5 Praca Habilitacyjna „Voids Diary ” („Notatki z pustki”) oraz „What Remains” („To co zostało”)

Wystawa indywidualna „Notatki z Pustki”, Will Lentza, Szczecin, 2022

Prezentowany projekt „Voids Diary” składa się 31 jeden fotografii. Cały projekt został wykonany na cyfrowym średnioformatowym aparacie Fujifilm GFX 50R. Wyjściowo prace zostały przygotowane do formatu 4x5. Średni format wykorzystałem racji jakości i rozpiętości tonalnej. W trakcie planowania projektu wiedziałem, że finalnie dzieło zostanie zaprezentowany poprzez łączenie ze sobą zdjęć w ramach z fototapetami wielkoformatowymi.

„Voids Diary” zdobył II miejsce na największym konkursie prasowym w Polsce Grand Press 2023 w kat „Życie Codzienne” fotoreportaż. Został wybrany również do finału w kat. najlepszych projektów fotografii dokumentalnej na jednym z największych konkursów fotografii na świecie Sony World Photography Award. Projekt ten został opublikowany w New York Times. Wywiad ze mną odnośnie tego projektu można było przeczytać na stronie culture.pl - „Tomasz Lazar: Notatki z Pustki” jak również magazynu optyczne.pl - „O średnim formacie i fotografowaniu w szpitalu jednoimiennym - wywiad z Tomkiem Lazarem” .

Po ogłoszeniu wyników Grand Press Photo zostałem zaproszony przez ambasadę polską w Chinach do zaprezentowania „Voids Diary” jako części internetowej wystawy zbiorowej „Emptie Cities” w Chinach. Wystawa ta została zorganizowana przy grupę wyszehradzką. Również został on pokazany jako część internetowej wystawy zbiorowej „Klarma” organizowanej przez Pix.House w [Poznaniu](http://Poznan). Ważne aby w tym miejscu zaznaczyć, że w trakcie pandemii w latach 2020 nie można było organizować wystaw w przestrzeniach publicznych. W późniejszym czasie projekt ten został zaprezentowany na kilku wystawach indywidualnych. Po „pierwszym odmrożeniu” w 2021 roku „Voids Diary” został zaprezentowany podczas Rzeszowskiego Weekendu Fotografii. Rok później w okresie od marca do czerwca został on wystawiony artystycznej przestrzeni Szczecina - Willi Lentza. W roku 23 zostałem zaproszony aby zaprezentować mój projekt dotyczący pandemii podczas FotoArt Festiwalu w Bielsku Białej. Dodatkowo prace można było obejrzeć w festiwalowym katalogu. Na sam koniec warto dodać, że prace z „Voids Diary” został wydane w książce „A Time the Covid-19 Visual Project of Distance” (strony 68-79).

Widok na pustą salę Kina Iluzjon. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 14 marca wszystkie placówki takie jak kina, muzea, biblioteki, teatry itp. są zamknięte do odwołania. - Warszawa, 27.03.2020

Książka ta prezentuje jedno z najlepszych i najciekawszych projektów obrazujących tematykę covid-u na świecie. Całość została wyedytowana przez znaną hiszpańską kuratorkę Ariannę Rinaldo.

Czas po otrzymaniu doktoratu związany z poszukiwaniami wewnątrz siebie jak również głębszej analizie działania ludzkiego umysłu i tego jaki sposób można oddziaływać na odbiorcę za pomocą obrazu. Bardzo ważnym elementem tutaj była praca z ludzkimi emocjami w trakcie pracy nad autorskimi portretami jak również przy projektach poruszających tematykę pracy z człowiekiem.

Prace nad projektem "Voids Diary" rozpocząłem w marcu 2020 roku kiedy wybuchła pandemia. Czas pandemii to tak naprawdę czas kiedy świat "stanął". To czas głębokiej refleksji nad naszym życiem i tym co nim się wydarzyło jak również wydarza. Pandemia była katalizatorem, który przyspieszył w nas dojrzewanie pewnych stanów emocjonalnych. Jedną z inspiracji do tego jak został zrealizowany ten projekt były słowa chińskiego poety „my, poeci walczymy z Niebytem, by zmusić go do stania się Bytem. Pukamy w ciszę, aby odpowiedziała nam muzyka”

Portret rodziny podczas pandemii Covid-19 w Polsce. Córka żegna się z rodzicami po dostarczeniu zakupów do domu. Dla ich bezpieczeństwa robi to przez szklane drzwi. Osoby starsze są w grupie wysokiego ryzyka zachorowania na tę chorobę. Rodzice podjęli decyzję o odizolowaniu się od wszystkich, dopóki nie zostaną zaszczepieni przeciwko Covid-19. - Latchorzew, 28.03.2020

Pierwszy etap pracy nad projektem były to intensywny czas przeglądania projektów, które zostały zrealizowane na początku pandemii i jaką tematykę one poruszały. Finalnie podjąłem decyzję, że będę chciał poruszyć tematykę życia codziennego i tego w jaki sposób się ono zmieniło w trakcie pandemii. Do jakich zmian doszło w naszej mentalności, jakie konsekwencje pociągnął za sobą wybuch pandemii Covid-19.

Po pierwsze wiedziałem, że nie będzie to projekt newsowy lub materiał krótkoterminowy. Zdawałem sobie sprawę, że tematowi epidemii będzie trzeba poświęcić więcej czasu aby

opowiedzieć historię, na której mi zależy. Po określeniu ram czasowych i zrozumieniu, że będę poruszał się wokół tematyki życia codziennego, kolejnym krokiem było wybranie formy w jakiej chciałbym zrealizować materiał.

Proces analizy i pracy nad formą zajął blisko dwa tygodnie. Przeglądałem prace, które formalny punkt wyjścia jako dokumentu miały wspólny z tym co chciałem zrobić. Patrzyłem na prace takich twórców jak Alec Soth, Mark Power, Alex Majoli, Michael Wolf.

Nie zależało mi suchym dokumencie obrazującym rzeczy dziejące się w pandemii. Prawdziwa sztuka dla mnie polega na tym, że oddziałuje na umysł odbiorcy, powoduje że pojawiają się nim pytania, stany emocjonalne, które odczuwał w trakcie np. pandemii. Zależało mi na pracy wykraczającej poza granice czasu i przestrzeni. Projekcie uniwersalnym, który zrozumieją osoby z różnych kultur. Pokazanie tego co wielu z nas odczuwało lub czego doświadczyło podczas pandemii COVID-19, niezależnie od miejsca i kultury.

Pod względem formy poszukiwałem odpowiedzi na pytanie jak pokazać coś czego nie ma? Jak wzbudzić w odbiorcy uczucie lęku, obawy, pustki, która towarzyszyła nam w trakcie trwania pandemii. Tutaj pojawił się pomysł aby pokazać wszystkie zdjęcia poprzez stylistykę laboratoryjną mającą na celu przeświecenie każdego miejsca w celu odnalezienia wirusa COVID-19. Dodatkowo stylistyka laboratoryjna wzmaga uczucie chłodu, sterylności u odbiorcy. Każdy kadr był budowany tak aby zostały zachowane kąty, stosując czystość w kadrze wspomagało to efekt wyżej wymieniony. Stosowanie ogniskowych zbliżonych

Wystawa indywidualna „Notatki z Pustki”, Will Lentza, Szczecin, 2022

temu jak patrzy ludzkie oko wspomagało odbiór. Moment, które wybrałem do pokazania odwołują się do jednostki zagubionej w przestrzeni życiowej. Jednostki poszukującej siebie w trakcie trwania pandemii. Szukając odpowiedzi na pytania co dalej? Gdzie jestem? Jak tutaj trafiłem i jak stąd wyjść?

Ważnym również zabiegiem była zamiana zdjęć na czarno biel. Sterylność w połączeniu czarno bielą daje charakter wyszarzenia, który odpowiada brawie zmian covidowych jakie widzimy na rentgenie pacjentów.

Projekt „Voids Diary” to było 1,5 roku intensywnej pracy fotograficznej jak również dziennikarsko-reporterskiej. Bardzo ważnym elementem było poszukiwanie tematów do

tego projektu, które będą odpowiadały założeniom, które poczyniłem. Szukaniu sytuacji i zdarzeń, które będą w odbiorcy wywoływać określenie emocje i odczucia. Prezentowane prace to ulotne sytuacje, jak nazwał to kiedyś Henri Cartier-Bresson „decydujące momenty”. Momenty, które już nie powrócą ponieważ związane są wyłączenie z tym wydarzeniem historycznym.

Na początku zaczynałem od pustych przestrzeni miejskich, które nam mocno towarzyszyły przez pierwsze 2-3 tygodnie pandemii. Kolejnym etapem było dodanie człowieka, które próbował się odnaleźć w zaistniałej sytuacji. Pokazanie jego życia codziennego.

Następnym etapem był szpital, który był bardzo ważnym miejscem. Tam też toczyło się życie codzienne, a co ważniejsze dramatyczna walka o życie ludzkie. Jako pierwszemu fotografowi w Polsce udało mi się dostać i rozpocząć realizację zdjęć w szpitalu MSWiA w Warszawie dokumentując niewidoczne wcześniej i nieoczywiste sytuacje.

Projekt ten jest ważnym świadectwem zmian jakie zachodziły w naszym społeczeństwie w wyniku pandemii COVID-19. Finalnie 1 lipca 2023 zniesiony został stan zagrożenia pandemią COVID-19.

„Notatki z Pustki” bardzo mnie rozwinęły jako twórcę, jak również jako człowieka. Projekt pogłębił we mnie znaczenie opowiadania historii wizualnych, które stają się historią i dzięki którym jesteśmy w stanie oddziaływać na odbiorcę na różnych poziomach. Pokazał zgodnie ze celem spostrzeżeniem Herberta McLuhana, że artyści stanowią „system wczesnego ostrzegania”. Parafrazując te słowa artyści wyrażają duchową istotę kultury, do której należą i w której żyją.

Jako drugi chciałbym zaprezentować projekt „What Remains” („To co zostało”). Prezentowane dzieło składa się z 18 fotografii. Całość jak w przypadku „Voids Diary” wykonano na cyfrowym średnioformatowym aparacie Fujifilm GFX 50R. Wyjściowo prace zostały przygotowane do formatu 4x5. Średni format wykorzystałem racji jakości jaką daje 50 mln matryca aparatu średnioformatowego jak również rozpiętości tonalnej. W trakcie planowania projektu wiedziałem, że finalnie materiał zostanie zaprezentowany poprzez łączenie ze sobą zdjęć w różnych formatach. W obu projektach wykorzystanie formatu 4x5 było celowe ponieważ zmienia to charakterystykę odbioru projektów. Nie stają się one materiałami tylko reporterskimi ale dokumentami, które również oddziałują na nas w sposób kontemplacyjny.

„What Remains” został wybrany do finału konkursu im. Krzysztofa Millera za odwagę tworzenia. Jury zwróciło uwagę na jakość materiału oraz bardzo dobrze wykonaną pracę dziennikarską, która zaobfitowała dużymi opisami zdjęć. Zdjęcie Igora, chłopca z lwowskiego szpitala, zdobyło w tym roku I miejsce w konkursie Grand Press Photo w kat. „Portret” zdjęcie pojedyncze.

Zdjęcie z tego materiału zostało zaprezentowanego w „Tygodniu Powszechnym” w Polsce oraz Suddeutsche Zeitung w Niemczech. W 2022 brałem również udział w rozmowie na temat dokumentowania wojny poprowadzonym przez kuratorkę Monikę Szewczyk-Witek.

Igor (15 lat) z Siewierska z obwodu donieckiego. 29 kwietnia doszło do ostrzału. Był w domu w swoim pokoju i pił herbatę. Zobaczył przez okno, że w pobliżu przeleciał pocisk, i wyszedł na podwórko. Usłyszał wybuch i zaczął biec, aby schować się za dom. Jak mówi: „Nie zdążyłem się schować i dosięgła mnie fala uderzeniowa. Straciłem przytomność na 5-10 sekund. Kiedy się ocknąłem, mocno krwawiłem”. Był w szoku. Zniesiono go do piwnicy, później przewieziono do szpitala w Bachmucie, a stamtąd do szpitala we Lwowie. Babcia Walentyna, zapytana o plany, odpowiada: „Wyleczyć wnuka”. 09.06, Lwów, Ukraina

W rozmowie wzięli również udział inni utytułowani fotografowie Agata Grzybowska oraz Wojciech Grzędziński. Czas wojny to dodatkowo czas trwania pandemii, w związku z czym organizowanie wystaw nie było łatwe, a czasami po prostu niemożliwe. Projekt „What Remains” został zaprezentowany jako wystawa internetowa w 2022 po ogłoszeniu wyników konkursu im. Krzysztofa Millera za odwagę tworzenia.

Wybuch wojny rosyjsko-ukraińskiej 22 lutego 2022 roku był wielkim zaskoczeniem dla całego świata. Wiele osób było zmrożonych tym co się wydarzyło. W Polsce uczucie to było jeszcze potęgowane przez świadomość tego, że walki mają miejsce 500 km od naszej granicy. Wewnętrznie posiadałem wielką niezgodę na to co się dzieje. Obserwowałem jak wielu fotografów podjęło decyzję aby relacjonować tą wojnę i pokazać ją światu. Niestety wielu zrobiło to dla chęci rozgłosu, a nie dla opowiedzenia historii ludzi. Media były zalewane brutalnymi zdjęciami, które głównie tylko i wyłącznie miały szokować. Granice tego co jest etyczne, a co nie jeśli chodzi o obraz została dla mnie w wielu sytuacjach przekroczona.

Czułem, że również muszę tam wyruszyć ponieważ po raz drugi na moich oczach działa się historia. Wojna, której temat tutaj poruszam jest największym i najkrwawszym konfliktem zbrojnym w Europie od czasów II Wojny Światowej.

Pierwszym elementem było przygotowanie się mentalnego do tego projektu, tego co będzie się działo dookoła mnie. Tak jak w przypadku pandemii nie chciałem pokazywać sytuacji newsowych, zdjęć szokujących odbiorcę ale zależało mi na pokazaniu historii ludzi, tego jak ich życie zmieniło się w trakcie wojny. Pokazania różnych odsłony życia codziennego i tego co tak naprawdę z niego zostało. Zapisać historie, które usłyszałem ponieważ w przypadku tego projektu miały one bardzo ważne znaczenie.

Ekshumacja zwłok z masowego grobu pod Białą Cerkwią. Do tej pory wykopano i zidentyfikowano ponad 72 ciała cywilów zamordowanych przez rosyjskie wojsko. W Buczy znaleziono łącznie 360 ciał, z czego ponad 250 osób zmarło w wyniku ran postrzałowych lub od ostrzału. 13.04, Bucza, Ukraina

Wiedziałem również że jadę do miejsca, które jest piekłem na ziemi. Gdzie nie wiadomo tak naprawdę co może się wydarzyć. Zaakceptowanie tego co mogę zobaczyć jak również tego co usłyszę i doświadczyć było bardzo ważne. Zrozumienie, że obrazy te pozostaną ze mną do końca życia.

Julia (25 lat) z synem Michałem (5 miesięcy), Ludą i Borysem (82 lata) w schronie o 6 rano pod mieszkaniem podczas alarmu bombowego. Ich mieszkania znajdują się niedaleko jednego ze strategicznych punktów Lwowa. Podczas tego alarmu 3 rakiety trafiły w zakład napraw samolotów obok lotniska. Julia przyjechała z dzieckiem z Sum. Podróż do Lwowa trwała 28 godzin. 18.03, Lwów, Ukraina

W trakcie przygotowywania się do wyjazdu do na Ukrainę (około 2,5 tygodnia) długo rozmyślałem nad formą materiału. Zależało mi aby obrazy, które przedstawię nie dawały widzowi bezpośrednich odpowiedzi, aby stawiały pytania. By dystans, które odbiorca doświadczając zmusił go do przemyśleń, refleksji. Momenty, których poszukiwałem były to momenty ciszy, momenty obserwacji moich bohaterów. Wąskie i ciasne kadry celowo miały wprowadzać dyskomfort. Tytułowy „brak powietrza” miał powodować u odbioru duszność i niemożliwość ucieczki od tego z czym się konfrontuje i na co patrzy. Bardzo dużą inspiracją przy tworzeniu tego projektu było malarstwo. Zdawałem sobie również sprawę, że pośpiech przy tym projekcie nie będzie dobrym doradcą.

Przy tworzeniu projektu „What Remains” ważnym elementem było nie tylko przygotowanie mentalne ale również fizyczne. W tym wypadku chodziło o zabranie ze sobą kamizelki kuloodpornej, hełmu balistycznego oraz apteczki medycznej. Przeprowadzenie odpowiedniego wywiadu. W jakie miejsce można jechać, w jakie nie. W trakcie pracy nad projektem współpracowałem z ukraińskim fixerem Pavlem Bishko. Zadanie fixera było i jest wielopoziomowe. Po pierwsze zapewnia kontakt z lokalnymi osobami i pomaga w tłumaczeniu. Następnie wyszukuje tematy, które interesują fotografa i pomaga mu do nich dotrzeć. Stara się również rozestawić na tyle na ile jest to możliwe czy wyjazd w dane miejsce/rejon jest bezpieczny.

Na początku sądziłem, że cały materiał będzie dotyczył tylko i wyłącznie Lwowa. Miasta, które stało się wielopoziomowym hubem. Miejscem przetrwania uchodźców ze wschodu na zachód do Polski oraz do innych krajów w Europie. Finalnie zdałem sobie sprawę, że tak nie będzie. Projekt „What Remains” trwał od marca 2022 do końca czerwca 2022. Łącznie spędziłem na wojnie w Ukrainie blisko 2 miesiące. Było to pięć podróży po około dwa tygodnie każda. Prócz Lwowa udałem się do obwodu kijowskiego, gdzie między innymi byłem w Buczy oraz w innych miejscowościach i wsiach odbitych z rąk Rosjan. Kolejnym krokiem była podróż do obwodu charkowskiego i pokazanie tamtejszych terenów, które znajdują się jedynie 20-30 km od granicy rosyjskiej. Istotnym elementem przy tym projekcie były okolice Chersonia - wieś Jahidne. Na sam koniec bardzo ważne było dla mnie pokazanie skutków wojny jakich doświadczają najmłodsi czyli dzieci. W czerwcu 2022 spędziłem tydzień czasu w lwowskim szpitalu portretując dzieci i rozmawiając z nimi o tym czego doświadczali. Był to dla mnie najtrudniejszy czas. Cierpienie dzieci jest czymś niełatwym do opisania. Ten tydzień był bardzo potrzebny tutaj aby zdobyć zaufanie dzieci, aby nie dać im odczuć pośpiechu i presji czasu. Dobry portret czy sytuacja potrzebują czasu i zaufania. Tego aby bohater otworzył się na nas. Aby pojawiła się przestrzeń na zbudowanie relacji.

Wcześnieśnik urodzony 4 marca w czasie wojny, ważący 800 gramów. Obecnie przebywa na oddziale intensywnej terapii. Według Lwowskiego Obwodowego Klinicznego Centrum Perinatalnego z 81 ciężarnych matek, które przybyły ze wschodniej Ukrainy, 30 już urodziło, 30 proc. z nich przedwcześnie z powodu wojny. 14.03, Lwów, Ukraina

Było tutaj bardzo dużo pracy dziennikarsko-reporterskiej. To ta praca umożliwiła przekazanie innym historii bohaterów, których spotkałem. Opowiedzenia tego, czego doświadczyli. Aspekt relacji obrazu z tekstem był bardzo ważny. Wojna jak i ten projekt nauczyły mnie wiele na temat ludzkiego umysłu i

Na początku sądziłem, że cały materiał będzie dotyczył tylko i wyłącznie Lwowa. Miasta, które stało się wielopoziomowym hubem.

Twarz prezydenta Władimira Putina jako cel do rzutków w jednym z ośrodków dla uchodźców. 22.03, Lwów, Ukraina

Miejscem przerzutu uchodźców ze wschodu na zachód do Polski oraz do innych krajów w Europie. Finalnie zdałem sobie sprawę, że tak nie będzie. Projekt „What Remains” trwał od marca 2022 do końca czerwca 2022. Łącznie spędziłem na wojnie w Ukrainie blisko 2 miesiące. Było to pięć podróży po około dwa tygodnie każda. Prócz Lwowa udałem się do obwodu kijowskiego, gdzie między innym byłem w Buczy oraz w innych miejscowościach i wsiach odbitych z rąk Rosjan. Kolejnym krokiem była podróż do obwodu charkowskiego i pokazanie tamtejszych terenów, które znajdują się jedynie 20-30 km od granicy rosyjskiej. Istotnym elementem przy tym projekcie były okolice Chersonia - wieś Jahidne. Na sam koniec bardzo ważne było dla mnie pokazanie skutków wojny jakich doświadczają najmłodsi czyli dzieci. W czerwcu 2022 spędziłem tydzień czasu w lwowskim szpitalu portretując dzieci i rozmawiając z nimi o tym czego doświadczyły. Był to dla mnie najtrudniejszy czas. Cierpienie dzieci jest czymś niełatwym do opisanie. Ten tydzień był bardzo potrzebny tutaj aby zdobyć zaufanie dzieci, aby nie dać tego w jaki on sposób pracuje w sytuacjach granicznych. Zrozumieć jak wielu rzeczy w swoim życiu nie doceniamy - choćby wolność czy posiadanie prądu w mieszkaniu. Tego również jak ważne jest zdanie fotografa w opowiadaniu historii, gdzie nie każdy może dotrzeć i tego jak wysłuchanie tych historii jest w stanie pomóc osobom, które je opowiadają.

Ślady krwi na podłodze w budynku przy ul. Jabłonskiej, który był siedzibą kadyrowskich żołnierzy. To tutaj kadyrowcy przetrzymywali, torturowali i zabijali ludzi. 13.04, Bucza, Ukraina

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej

1. Twórczość artystyczna przed uzyskaniem stopnia doktora

Od kiedy pamiętam moja przygoda z fotografią była powiązana z miastem oraz człowiekiem. Eksploracja miasta jak i przestrzeni gdzie funkcjonuje człowiek przynosi bardzo wiele ciekawych doświadczeń. Wielu edytorów i kuratorów z zagranicy zwróciło uwagę, że projekty, które tworzę mają charakterystykę City Diary. Są to osobiste podróże przez życie i przestrzeń. Eksplorowanie potencjału i pytań, które się pojawiają w trakcie tej podróży. Pierwszym moim takim projektem była „Linia brzegowa”, która była realizowana w latach 2008-2010. Została ona zaprezentowana w różnych miejscach jak Chiny (Shenzen) , Hiszpania (Barcelona) czy Polska (Warszawa).

Największym projektem, który porusza temat miasta jest „Teatr Życia” realizowany przeze mnie w latach 2008-2018. To wieloletnia obserwacja i refleksja na temat zmian jakie wydarzają się w społeczeństwie na skutek coraz większego uzależnienia ludzi od

Coastline, 2008-2010

mediów i technologii. Miasto jest niczym żywy organizm i obserwowanie ulicy i tego co się na niej dzieje pozwala dokumentować te zmiany bez większej ingerencji. Projekt ten został zaprezentowany na wielu Festiwalach na świecie (Włochy, Francja, Portugalia, Hiszpania, Niemcy, Polska, Chiny, Singapur czy USA). Otrzymał on również Grand Prix na FotoFestiwalu W Łodzi w 2012 roku.

W międzyczasie zrealizowałem również inne projekty jak „FashionPhilosophy” (2015-2017) pokazujące migawki/ulotne chwile z największych Tygodni Mody na świecie. Innym projektem były „Dzieci Syberii”, których zadaniem było portretowanie i spisanie historii osób, które jako dzieci zostały zesłane na Sybir. Stylistycznie projekt miał nawiązywać do posągów z czasów komunizmu. Poprzez swoje liczne podróże do Japonii miałem możliwość poruszenia dwóch tematów społecznych. Pierwsza dotyczyła lasu samobójców. Projekt „Las samobójców” pokazuje las Aokigahara, który znajduje się u podnóża góry Fuji i jest drugim miejscem, gdzie ludzie popełniają samobójstwa. Temat depresji i samobójstw w Japonii do lat 90-tych był mocno ignorowanym tematem. Praca ta została zaprezentowana jako instalacja w Trafostacji Sztuki w Szczecinie, a niektóre zdjęcia zostały zakupione do kolekcji szczecińskiego oddziału Zachęty.

Drugim projektem był projekt „Shinjuku Crush” pokazujący sceny natłoku ludzi i „oblężenia” największego dworca na Świecie czyli Shinjuku Station w Tokio. Dziennie na tym dworcu przesiada się ponad 3,5 mln osób. Inspiracją do zrealizowania tego projektu było malarstwo Hieronima Boscha. Sam efekt na zdjęciach został uzyskany za pomocą bardzo długiej ogniskowej, która zapewniła bardzo duże spłaszczenie perspektywy w obrazie.

Mogę powiedzieć, że zwieńczeniem tych podróży miejskich był mój projekt doktorski „Dziennik Gajina - Notatki z Podróży po nocnym życiu w Tokio”, który był podsumowaniem moich przemyśleń odnośnie osobistego podejścia

2. Wystawy indywidualne przed uzyskaniem stopnia doktora:

- „生死-しょうし“ - składająca się z dwóch projektów „Sea of Trees“ oraz „Gaijin Diary“, Trafostacja Sztuki, Szczecin, Polska 2018 r.
- „Coastline” wystawa indywidualna, Shenzen Festiwal Fotografii, Shenzen, Chiny, 2018 r.
- „FashionPhilosophy” wystawa indywidualna, Galeria ZPAF, Szczecin, 2018 r.
- “Theater of Life” wystawa indywidualna, Festiwal Fotografii „Record Keeping”, Muzeum Sztuki Xi'an, Chiny, 2017 r.
- „FashionPhilosophy” wystawa indywidualna, Filharmonia Podlaska w Białymstoku, 2017 r.
- “Theater of Life” wystawa indywidualna, Festiwal Fotografii w Singapurze, 2016 r.
- “Theater of Life” wystawa indywidualna, Festiwal FotoIstanbul, 2016 r.
- “Theater of Life” wystawa indywidualna, Festiwal Batumi Photo Days, 2016 r.
- “heater of Life” wystawa indywidualna, Festiwal Photo Beijing, 2016 r.
- „FashionPhilosophy” wystawa indywidualna, Śląski Festiwal Fotografii, Chorzów, 2016 r.
- „Children of Siberia” wystawa indywidualna, Rynek Kościuszki, Białystok, 2016 r.
- “Children of Siberia” wystaw indywidualna, Filharmonia Szczecin, Polska, 2015 r.
- “Children of Siberia” wystaw indywidualna, Galerii FF, Łódź Photo Festival, Polska 2015 r.
- “Theater of Life” wystawa indywidualna, Festival Encontros de Imagen, Braga, Portugalia, 2015. r.
- “Theater of Life” wystawa indywidualna, Festival Cortona on the Move, Italy, 2014. r.
- “Theater of Life” wystawa indywidualna, Zamek Książąt Pomorskich, Szczecin, Polska, 2013 r.
- “Coastline”, wystawa indywidualna, Barcelona, Hiszpania, 2013 r.
- “Theater of Life”, wystawa indywidualna, Barcelona, Hiszpania, 2013 r.
- "Theater of Life – Dreamline", wystawa indywidualna, Łódź, Poland, 2012. r.
- “Theater of Life” wystawa indywidualna, Festival Lumix Festival for Young Journalism, Hannover, Germany, 2012 r.

- "Bez odpowiedzi", wystawa indywidualna, Wrocław, Polska, 2011 r.
- "Coastline", wystawa indywidualna, Warszawa, Polska, 2011 r.
- "Momenty", wystawa indywidualna, Szczecin, Polska, 2009 r.

3. Wystawy grupowe przed uzyskaniem stopnia doktora:

- „Najlepsze prace” wystawa grupowa, Miami Street Photo Festival, Miami, 2016 r.
- “Dark Water. The Water as Protagonist” wystawa grupowa, Haggerty Museum of Art, Milwaukee, USA, 2013 r.
- “Hearst 8×10” wystawa grupowa, projekt „Theater of Life”, Hearst Tower, Nowy Jork, USA, 2013 r.
- “Art Paris Fair”, Paryż, Francja, 2013 r.
- „Polish photography in Paris and in the world” wystawa grupowa, Galeria Roi Dore, Paryż, Francja, 2013 r.
- „World Press Photo” wystawa grupowa, cały świat, 2012 r.
- "2011 IPA Best of Show” wystawa grupowa, Nowy Jork, USA, 2011 r.

4. Twórczość artystyczna po uzyskaniu stopnia doktora

Moje zainteresowanie tematyką miasta oraz człowieka, który w tym obszarze funkcjonuje jest ciągle obecne w pracy po obronie pracy doktorskiej. W 2019 roku wykonałem artystyczny portret polskiej noblistki Olgi Tokarczuk na zlecenie amerykańskiego magazynu New Yorker Magazine. Ważnym elementem przy wykonaniu tego portretu było najpierw zapoznanie z twórczością autorski, zrozumienie jej sposobu myślenia i podejścia do świata. Następnym etapem był rozmowa, która poprzedziła wykonanie portretu.

Od 2020 rozpocząłem realizację projektu „Voids Diary” dotyczącego zmian jakie w mieście zaszły w trakcie trwania pandemii jak również jak to wpłynęło na jednostkę ludzką. Projekt ten został zaprezentowany na kilku wystawach, jak również miał kilka publikacji w internecie i prasie min. New York Times.

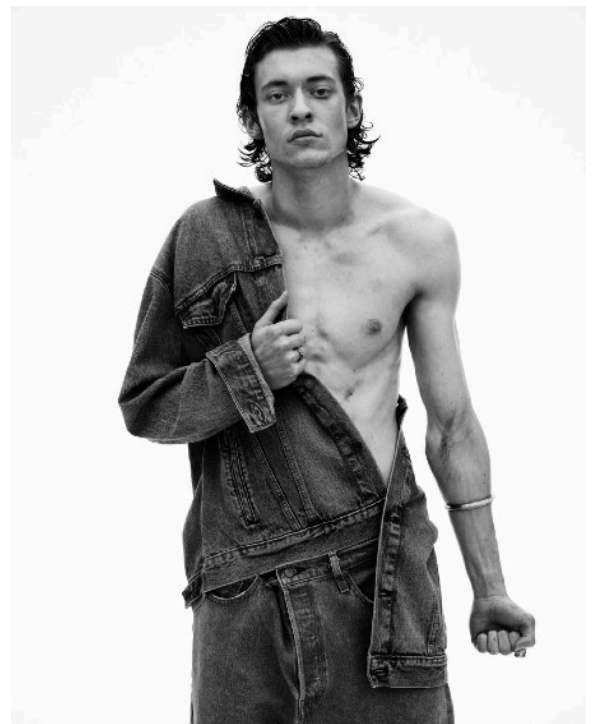

Olga Tokarczuk dla New Yorker Magazine

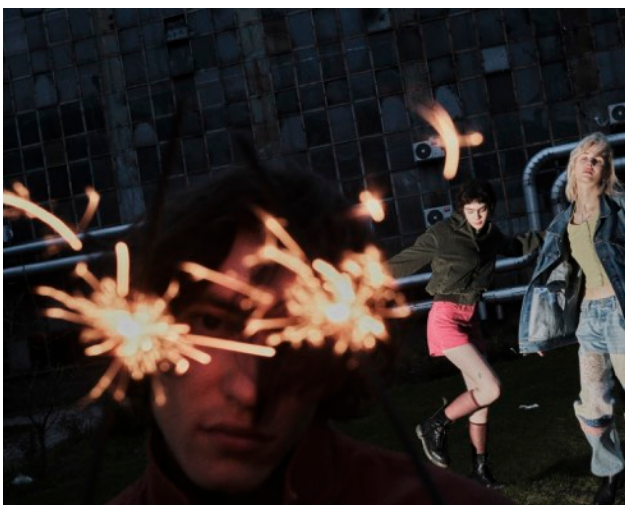
Moim następnym projektem, który był dla mnie bardzo ważny jest „To co zostało”. Projekt ten dotyczy zmian jakie zaszły w życiu codziennym na Ukrainie w trakcie trwania wojny rosyjsko-ukraińskiej mającej swój początek w lutym 2022 r. Na Ukrainie spędziłem blisko 2 miesiące, odbywając łącznie 5 podróży po 2 tygodnie. W czasie realizacji tego projektu odwiedziłem takie miejsca jak Lwów, Kijów, Bucha, Charków, okolice Czernichowa.

Głównym moim zadaniem przy tym projekcie było sportretowanie osób, które doświadczyły efektów wojny, obserwowanie jak duży impakt wojna miała na ich życie. Integralną i bardzo ważną częścią tej pracy, a zarazem uzupełnieniem obrazu, są wywiady które przeprowadziłem z bohaterami zdjęć, umożliwiające stworzenie szczegółowych opisów historii pod zdjęciami.

Tematyka iluzoryczności przenika się również z moją chęcią i ciekawością tworzenia fikcyjnych historii, bazujących również na autentycznych wydarzeniach. W bardzo ciekawy sposób można to wykorzystywać to do projektów autorskich, fotografii dokumentalnej jak również mody. W 2023 roku stworzyłem projekt, który opowiada fikcyjną historię „Wild at Heart”, powstał on na konkurs organizowany przez magazyn Vogue Italia i firmę Levis. Punktem wyjścia do tej historii były zduszone emocje, jakie posiadali w sobie młodzi ludzie po zakończeniu pandemii Covid-19. Ich bunt i często frustracja przeciwko temu co się wydarzyło w ich życiu w zakresie swobody jednostki i prawa do podejmowania indywidualnych decyzji, które stały się w okresie epidemii regulowane przez instytucje państwowe. Zakazy i nakazy stały się częścią ich życia, co wykorzystałem w kreacji emocji i sylwetek bohaterów widocznych na moich zdjęciach. Wild at Heart został wybrany jako finałowy projekt magazynu Vogue Italia.

Z projektu „Wild at Heart”

Z projektu „Wild at Heart”

Składa

się on z dwóch części - portretów czarno białych wykonanych na białym tle oraz kolorowych momentów, które miały za zadanie odtwarzać sytuację z życia młodych buntowników. Cały projekt to była praca z modelami w celu wyreżyserowania odpowiednich emocji i sytuacji, które stworzą całość projektu.

„Voids Diary” i „What Remains” był to bardzo intensywny czas pracy twórczej. Prócz tych dwóch projektów zostałem zaproszony przez Operę w Szczecinie do zrealizowania konceptów i zdjęć do pięciu plakatów operowych. Zdjęcia wykonałem między innymi do takich oper jak „My Fair

Lady”, „Król Roger”, „Doń Kichot” czy „Romeo i Julia”. Finalnie plakat wykonany do „Króla Rogera” zdobył tytuł najlepszego plakatu teatralno-muzycznego podczas XVII konkursu Teatralnych Nagród Muzycznych im. Jana Kiepury (2023).

W roku 2021 zostałem zaproszony przez Netflix w USA aby poprzez swoje artystyczne spojrzenie uwiecznić ulotne chwile na planie filmowym „Wednesday” Tima Burtona. Był to jeden z projektów, który wydarza się ze względu na wcześniejszą pracę i zrealizowane projekty. Zdjęcia z tego planu zostały opublikowane na całym świecie i jak dowiedziałem się od Netflix że moja praca bardzo przyczyniła się do promocji „Wednesday”. Zdjęcia te były publikowane w New York Times, L’Officiel Thailand, BuzzFeed, Netflix Queue, The Hollywood Reporter czy Variety Magazine.

Istota takiego projektu nie polega wyłącznie na zrobieniu zdjęć na planie. Na proces samej realizacji składa się wiele etapów. Najważniejszym elementem jest zrozumienie twórczości reżysera jak również istoty filmu aby jak najlepiej oddać jego naturę i atmosferę. Do zrealizowania materiału wybrałem mały i przenośny aparat Fujifilm Xpro3. Dał mi on możliwość bycia blisko różnych sytuacji na planie jak również nie zakłócania atmosfery pracy. Bardzo zależało mi również na filmowej charakterystyce obrazu jak i momentów, które się wydarzyły. W zawiązku z tym do realizacji użyłem obiektywów, które bardzo dobrze odczytuje ludzkie oko czyli 35, 50, 85 i 135 mm. Momenty, których poszukiwałem na planie były to bardzo subtelne sytuacje - momenty ciszy jak nazywał to kiedyś francuski fotograf i artysta Jeanloup Sieff i harmonie zdarzeń.

Zdjęcia do „Wednesday” Tima Burton

Obecnie cały czas rozwijam pracę nad odautorskim podejściem do portretów. Zgłębianiem tematu oddziaływania za pomocą fotografii na odbiorcę. Tego w jaki sposób tworzyć dzieła, które poprzez połączenie emocji i symboli będą stawać się ponadczasowe. Powoli myślę również na kontynuacją mojego projektu „Theater of Life” eksplorującego tematykę snów i iluzoryczności rzeczywistości.

5. Wystawy indywidualne po uzyskaniu stopnia doktora:

- "Theater of Life" wystawa indywidualna, FotoArt Festiwal, Bielsko Biała, 2023 r.
- "Voids Diary" wystawa indywidualna, FotoArt Festiwal, Bielsko Biała, 2023 r.
- „Black Mirror” wystawa indywidualna Tomasza Lazar i Boris Eldagsena, Wiesbadener Fototage Festiwal, Niemcy, 2022 r.
- „What remains” wystawa indywidualna, strona internetowa, 2022 r.- [link do strony](#)
- "Void Diary" wystawa indywidualna, Willa Lentza, Szczecin, 2022 r.
- „Theater of Life”, wystawa indywidualna, Wojnowski Festiwal Fotografii, 2021 r.
- „Voids Diary” wystawa indywidualna, Rzeszowski Weekend Fotografii, 2020 r.
- "FashionPhilosophy" wystawa indywidualna, Opolski Fesitwal Fotografii, Muzeum Śląska Opolskiego, 2020 r.
- „The Visit”, wystawa indywidualna - instalacja razem z Clair Gallery, podczas Art Basel, Basel, 2019 r.
- „Gaijin Diary” wystawa indywidualna, Galeria Virtuarama , internet, 2019
- „Gaijin Diary”, wystawa indywidulana, Galeria Orient, Szczecin, 2019 r.

6. Wystawy grupowe po uzyskaniu stopnia doktora:

- „Lonka Project” wystawa zbiorowa, siedziba UN, Nowy Jork, 2020 r.
- „Emptie Cities” wystawa zbiorowa temat Covid - zdjęcia z projektu „Voids Diary” , Grupa Wyszehradzka, wystawa internetowa Chiny, 2020 r.
- "Klamra" wystawa zbiorowa - zdjęcia z projektu „Voids Diary”, Pix House, wystawa internetowa, 2020 r. - [link do stron](#)
- „Declicsanalogiques" wystawa zbiorowa, Galeria G Catherine Issert Gallery, Saint Paul de Vence, Francja, 2019-2020 r.

7. Praca kuratorska:

Oprócz działalności twórczej i pedagogicznej rozwijam również samodzielne działania kuratorskie. Praca z projektami, umiejętne aranżowanie ich w przestrzeni jest coś co sprawia mi bardzo dużo radości. W 2021 roku zostałem zaproszony przez Miesiąc Fotografii w Krakowie aby być kuratorem w sekcji „Show Off” dwóch młodych zdolnych twórców: Jędrzeja Nowickiego oraz Tomasza Kaweckiego. Efektem tego spotkania były dwie bardzo ciekawe wystawy, które udało nam się wspólnie zaaranżować. Postrzegam

pracę kuratora jako pracę nie tylko jednostki. Często jest to bardzo ciekawa praca z danym artystą, która ma na celu stworzenie nowego-innego sposobu patrzenia na dany projekt.

Link do spotkania - [The Voice Of ShowOFF, cz. 3: Tomasz Lazar, Jędrzej Nowicki, Tomasz Kawecki | MFK 2021](#)

5.9 Praca pedagogiczna

Od 2013 roku prowadzę zajęcia na Akademii Sztuki w Szczecinie, gdzie należę do Katedry Fotografii. Współpracuję i współpracowałem z takimi osobami jak Łukasz Skąpski, Agata Zbylut, Igor Omulecki, Witek Orski, Paweł Bownik, Aneta Grzeszykowska czy Arkadiusz Piętaś.

Na początku uczenia studentów skupiałem się w okół tematyki reportażu, fotografii dokumentalnej oraz sposobu opowiadania obrazem. Systematycznie moje subiektywne podejście do projektów fotograficznych zaczęło wpływać na moją pracę doktorską, a kolejnym krokiem było wprowadzenie zagadnień z mojej pracy doktorskiej do zajęć ze studentami.

W czasie zajęć omawiałem pojęcie świadomości wizualnej, aspektów przygotowania się do projektu, budowania narracji wizualnej i tego jak na samym końcu przełożyć to na wystawę, portfolio, album czy inną formę prezentacji. Staram się również łączyć zajęcia teoretyczne z praktycznymi. Omawiać powstałe prace podczas ćwiczeń, wyciągać wnioski z błędów i tego co można zrobić aby poprawić swoje prace, rozwijać w sobie wyższą wrażliwość.

Od 2022 roku konsultuję również prace w prywatnej szkole fotograficznej [Fotografika](#). Szkoła ta bazuje na zdalnych konsultacjach na zoomie ze studentami, którzy otrzymują określone ćwiczenia do wykonania. Również od 2012 roku prowadzę warsztaty fotograficzne w Polsce i za granicą gdzie poruszam tematykę fotografii ulicznej, reporterskiej, dokumentalnej, projektów artystycznych oraz poszukiwania swojego stylu w fotografii.

Jestem zwolennikiem horyzontalnych metod nauczania w formie grupowych dyskusji w pracowni. Bardzo ważne jest dla mnie pokazanie studentom różnych metod podejścia do realizacji projektu. Staram się zachęcać ich do artystycznych eksperymentów, które finalnie mają ich zaprowadzić do odnalezienia swojej metody pracy wizualnej obrazem. Uczenie sztuki to proces ciągłego rozwoju, zagłębienia w siebie i rozumienia na czym nam zależy. Tego co jest podstawą naszego tworzenia. Zrozumienia, że nie sam cel jest najważniejszy ale droga jaką przechodzimy i akceptacji siebie i tego co robimy. Praca moja ze studentami przynosi coraz większe efekty ponieważ co roku posiadam studentów nagradzanych w konkursach fotograficznych w Polsce i za granicą.

Od początku pracy na uczelni byłem promotorem ponad 15 prac licencjackich jak i magisterskich. Jednym z ostatnich projektów magisterskich, które prowadziłem była praca Pani Kingi Wnuk. Pani Kinga zrealizowała reportaż na temat pracy kliniki dla koni, gdzie przeprowadza się bardzo skomplikowane operacje. Jako pierwszy fotograf/fotografka w Polsce dostała zgodę na wykonanie zdjęć w takim miejscu i stworzenie z tego opowieści. Jej praca, która jest częścią tego projektu zakwalifikowała się do finału konkursu Grand Press Photo 2023 w kat „Klimat i odpowiedzialność” zdjęcie pojedyncze. Dodatkowo dwoje innych moich studentów Agata Siubijak i Michał Toporowski zakwalifikowało się do finału GPP w kat „Young Poland”. Michał wygrał w swojej kategorii Zdjęcie pojedyncze. Moi

studenci regularnie od 3 lat są w finale lub wygrywają nagrody w konkursie Grand Press Photo. W tym roku Zofia Wojtkowiak, studenta 2 roku fotografii, zdobyła wyróżnienie za projekt „Dom” który realizowała w mojej pracowni.